

bøde for overtrædelse af bestemmelser i forskrifterne og i de fællesskabsforordninger, de vedrører.

Stk. 3. Er overtrædelsen begået af et aktieselskab eller lignende, kan der pålægges selskabet som sådant bødeansvar.

§ 7. Loven træder i kraft ved bekendtgørelsen i Lovtidende.

Stk. 2. Lov nr. 131 af 23. marts 1948 med senere ændringer (lovbekendtgørelse nr. 319 af 10. juli 1967) om international omnibuskørsel m. v., ophæves.

Stk. 3. Tilladelser udstedt i henhold til den i stk. 2 nævnte lov forbliver i kraft.

§ 8. Loven gælder ikke for Færøerne og Grønland.

Bemærkninger til lovforslaget.

Almindelige bemærkninger.

De nuværende bestemmelser for international buskørsel ad landevej findes i lov nr. 131 af 23. marts 1948 om international omnibuskørsel m. v., som ændret ved lov nr. 213 af 4. juni 1965, § 44, og lov nr. 155 af 10. maj 1967 (lovbekendtgørelse nr. 319 af 10. juli 1967).

I forbindelse med Danmarks medlemskab af De europæiske Fællesskaber har det vist sig, at loven ikke indeholder tilstrækkelig hjemmel til administrativt at gennemføre de foranstaltninger, der er nødvendige til iværksættelse af fællesskabsbestemmelserne om international buskørsel, herunder fastsætte sanktioner for overtrædelse af disse bestemmelser.

De bestemmelser, der har betydning i denne forbindelse, er Rådets forordninger (EØF) nr. 117/66 om indførelse af fælles regler for den internationale personbefordring ad landevej med omnibusser, nr. 516/72 om indførelse af fælles regler for pendulkørsel med omnibusser mellem medlemsstaterne og nr. 517/72 om indførelse af fælles regler for rutekørsel og særlige former for rutekørsel med omnibusser mellem medlemsstaterne. Mere detaljerede bestemmelser, der udfylder de nævnte rådsforordninger, findes i Kommissionens forordninger (EØF) nr. 1016/68 vedrørende fastlæggelse af modeller for kontrol dokumenter i henhold til artikel 6 og 9 i Rådets forordning nr. 117/66, og nr. 1172/72 om fastlæggelse af dokumenterne i henhold til Rådets forordning nr. 516/72 og 517/72.

Forordning nr. 117/66 foreskriver navnlig, at visse former for international buskørsel, nemlig den klassiske form for turistkørsel („rundture med lukkede døre“) og andre specielle former for lejlighedsvis turistkørsel, skal kunne udføres alene på grundlag af tilladelser, udstedt af myndighederne i den medlemsstat, hvor køretøjet er indregistreret. Tilsvarende regler har omend i knap samme omfang i henhold til § 1, stk. 3, i den gældende lov og i overensstemmelse med resolution nr. 20 vedtaget

den 16. december 1969 af den europæiske transportministerkonference (CEMT) samt de mellem Danmark og de fleste europæiske lande indgåede bilaterale vejtransportoverenskomster været gældende i længere tid.

Efter forordningerne nr. 516/72 og 517/72 skal den såkaldte pendulkørsel og rutekørsel mellem medlemsstaterne udføres i henhold til tilladelse udstedt af de enkelte medlemslandes kompetente myndigheder i medfør af de nævnte forordninger.

Det forhold, at de nævnte forordninger undtager en række former for international buskørsel fra den almindelige tilladelsespligt i henhold til den nationale lovgivning har imidlertid ikke nødvendiggjort en ændring af denne. For det første gælder EF-forordninger med umiddelbar retsvirkning i medlemsstaterne og fortrænger således gældende national lov, og dernæst findes der i øvrigt i den gældende lov om international omnibuskørsel m. v. hjemmel for ministeren for offentlige arbejder til at undtage visse former for kørsel fra den i loven hjemlede almindelige tilladelsespligt.

Derimod gør den omstændighed, at det i de pågældende forordninger er pålagt medlemsstaterne at udstede de til iværksættelsen af forordningerne fornødne forskrifter, herunder forskrifter om kontrol og om sanktioner for overtrædelse af forordningernes bestemmelser det nødvendigt, idet der ikke i den gældende lov er hjemmel hertil, ved en lovændring at skabe en hjemmel for ministeren for offentlige arbejder til at fastsætte sådanne forskrifter.

I forbindelse hermed har man imidlertid ment, at der også på en række andre punkter burde foretages ændring af den gældende lov, og derfor fremsættes der forslag til ny lov.

Således bør der skabes overensstemmelse mellem EF-forordningerne og den nationale lovs bestemmelser om tilladelsespligtens omfang, ligesom der bør skabes hjemmel for, at de bestemmelser om tilladelsespligtens omfang, der er indeholdt i multilaterale eller bilaterale aftaler, som Danmark